

КАТЕТО СЕ СМЪЕ.

На Катето Казанджиево.

1.
Кой каквото прави,
Самъ ще си го сърба.
Нали ми си луда,
Днесъ за туй си щърба.

Всѣки день бонбони,
Всѣки день парички, —
На сега, да видишъ:
Смѣятъ ти се всички!

Казахъ ти тогава:
— Катенце, не трябва,
Ето те безъ зѣбки,
Като стара баба.

Вънъ децата тичатъ,
Топло слънце грѣе, —
Катето е щърбо,
Ала пакъ се смѣе.

2.
Баба се припича,
Седнала на прага,
А пъкъ менъ отъ жега
Взе да ми дотяга.

Магнахъ си палтото,
Викна да се кара:
— Ти не гледай мене,
Азъ съмъ, детко, стара.

Сливитѣ когато
Цѣфнатъ надъ стобора,
Тичай по пристилка
Колко шешъ по двора.

Чакъ тогава — чу ли?
Тебе думамъ, Кате,
Иначе ще кажа
Всичко на баща ти.

И. Стубель.